

ved. Og hverken hans Slips eller hans Sko var bleven pynteligere efter hans Ophøjelse.

Han sad just der ved Bordet og spidsede et Blyant med den samvittighedsfulde Optagethed og Omhu, hvormed den Slags Arbejder udføres i offentlige Kontorer. Men idet han nu hørte Nogen nævne hans Navn ude i Forværelset, hvortil Døren stod paa Klem, gemte han i Hast sin Kniv og greb et stort Dokument.

Med dette for Øjnene afventede han i myndig tilbagelænet Stilling den Fremmedes Indtræden.

„Kom ind!“ sagde han med Strengthed, da der blev banket paa Døren. Samtidig løftede han Øjnene akkurat saa højt, at Blikket naaede op over Papirets Rand.

Hans Overraskelse ved Synet af Per var saa stor, at han end ikke forsøgte nogen Forstillelse. Med et Udtryk som En, der tror at se et Genfærd, rejste han sig langsomt fra Stolen, og i henved et halvt Minut stod de to Brødre overfor hinanden uden at sige noget.

Det slog Per, i hvor høj Grad Eberhard lignede Faderen, saadan som han stod der — let dirrende af Sindsbevægelse — og støttede sig til Bordpladen. Det stramme Træk om den skægløse Mund, de gammeldags smaa Bakkenbarter, de rødkantede Øjne; dertil Blikkets døde Stivhed og denne stejle Holdning, — alt genkaldte hos ham Faderens Skikkelse, saaledes som denne stod indbrændt i hans Erindring fra Barneaarene.

Han havde af sig selv trukket Døren til, for at de kunde tale sammen uden Tvang, og han tog nu Plads i en Sofa lige overfor denne Dør. Ogsaa Eberhard satte sig.

„Du kan vel tænke dig Grunden til, at jeg søger